

ČTRNÁCTÝ HŘÍCH

James
Patterson

AL
press

edice
KIO KAN

edice
KIOKAN

VĚTRNÁCTÝ HŘÍCH

James
Patterson

& Maxine Paetro

AL
press

edice
KLOKAN

Copyright © 2015 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 14TH DEADLY SIN
vydaného nakladatelstvím Little Brown and Company, New York,
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
www.alpress.cz
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-214-8 (pdf)

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ
SBĚRATEL POLIBKŮ
JACK A JILL
KOČKA A MYŠ
TANEC SMRTI
SPIRÁLA ZLOČINU
CHUŤ KRVE
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY
ČERNÝ TYGR
MISTR ZLOČINU

VE ZLOMKU VTEŘINY
POŠTA OD MARY
NEDOSTATEK DŮKAZŮ
PODRAZ
UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
MISTROVSKÝ TAH
DOKONALÁ ILUZE
ZABÍT ALEXE CROSSE
ŠŤASTNÉ A VESELÉ

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT
DRUHÁ ŠANCE
KAŽDÝ TŘETÍ DEN
ČTVRTÝ V POŘADÍ
PÁTÝ JEZDEC
ŠESTÝ CÍL
SEDMÉ NEBE

OSMÉ DOZNÁNÍ
DEVÁTÝ SOUD
DESÁTÉ VÝROČÍ
JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DVANÁCTÉ ZLO
OSUDNÁ TŘINÁCTKA
ČTRNÁCTÝ HŘÍCH

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY
PODEZŘELÝ Č. 1

SOUKROMÁ PRAVIDLA

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU
DENÍK – ROMANCE
LÍBÁNKY
DŮM NA PLÁŽI
STOPY V PÍSKU
ZÁLUDNÉ VLNY
BIKINY

VÝSTRAHA
OKO ZA OKO
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ
POHLEDNICE SMRTI
PROVINILÉ MANŽELKY
POSEDLOST
NEZNÁMÝ SOUPEŘ

Věnováno TK

První část

Kapitola 1

Bylo zářivě slunečné květnové ráno a Joe Molinari se procházel v parku s Martou, svým chytrým a zábavným psem, a Julií, svou úžasnou devítiměsíční dcerkou.

Julie byla ve vaku, bříškem se opírala o tatínkovu hrud', dívala se mu přes rameno a prstíky mávala k jezírku se vši sebejistotou, že tvoří skutečná slova a tatínek se rád bude řídit jejími pokyny.

„Kdo ti dovolil ukazovat na ty věci?“ zeptal se Joe děcka.

„Dovolil?“ odpověděl si Joe sám a snažil se napodobit to, jak by asi mluvila Julie, kdyby to uměla. „Všichni víme, kdo tady velí, tati. Mně stačí jenom ukazovat a vydávat zvuky. Bla-bla. Utíkej k té lavičce. U těch kachen.“

Joe si prohrábl rukou vlasy, pevněji sevřel Martino vodítko a znovu se rozhlédl kolem. Přejel pohledem po cestě k lavičce, zkontroloval lidi se psy a kočárky, stíny mezi stromy a provoz za lesklou vodní hladinou a zastavil se, aby si ještě jednou prohlédl muže ve středním věku, který kouřil cigaretu a soustředěně hleděl na displej svého telefonu.

To byly návyky bývalého agenta FBI, bývalého zástupce ředitele Úřadu pro národní bezpečnost a současného konzultanta specializujícího se na odhad bezpečnostních rizik ve velkých korporacích, vládních agenturách a úřadech.

Momentálně měl Joe už zase šest měsíců práci, která ho zaměstnávala osmnáct hodin denně, hlavně v jeho kanceláři, kterou si zřídil doma ve volném pokoji. Byl to složitý projekt, překážková dráha plná faktických a politických komplikací. Měl dobrý pocit z toho, jak to zatím probíhá. A také

---

měl dobrý pocit ze svého okolí, když se usadil na prázdné lavice s dobrým výhledem na jezírko a kachny.

Julie se smála a mávala ručičkami, když ji vysvobodil z vaku a posadil si ji do klína. Marta došla k nim a snažila se umýt Julii obličej jazykem, než se do toho Joe vložil a odtáhl ji ke svému boku. Julie Martu milovala a komentovala to dlouhou větou ze svých miminkovských zvuků, právě když Joeovi zazvonil mobil.

Nebylo to Lindsayino vyzvánění, a když sáhl do kapsy košile, uviděl, že mu volá Brooks Findlay, vedoucí pracovník, který Joeovi zadal zakázku pro Přístav Los Angeles. Představil si ho: bývalého vysokoškolského fotbalistu, který se udržuje ve formě, má řídnoucí světlé vlasy a důlky na tvářích.

Bylo neobvyklé, aby mu Findlay volal takhle časně ráno, ale Joe to přesto zvedl.

Findlay řekl: „Joe, tady Brooks Findlay. Je vhodná chvíle si promluvit?“

Findlayův hlas přehlušil tupý kovový zvuk, který Joea přiměl k ostražitosti.

Co se to sakra s Findlayem děje?

Kapitola 2

„Ano, můžu mluvit,“ potvrdil Joe Findlayovi. „Ale nejsem u počítače.“

„To nevádí,“ řekl Findlay. „Víte, Joe, musíme naši dohodu ukončit. Prostě to nefunguje. Víte, jak to je.“

„Popravdě nevím,“ řekl Joe. „V čem je problém? Nerozumím.“

Do Joeova zorného pole vstoupila partička kluků, kteří na sebe křičeli a kopali si po asfaltové cestě fotbalový míč. Miminko zároveň dávalo Joeovi novou sérii pokynů. Položil mu ruku na břicho a doufal, že se nerozpláče. Julie uměla *pořádně* ječet.

„Brooksi, slyšíte mě dobře? Věnoval jsem tomu projektu hodně času. Zasloužím si vysvětlení a šanci provést úpravy...“

„Díky, Joe, ale to je mimo mou působnost. Necháme to tak, dobře? Vaše dohoda o mlčenlivosti samozřejmě platí a šek máte v poště. Poslechněte, mám další hovor. Musím končit. Mějte se.“

Na lince se rozhostilo ticho.

Joe držel mobil chvíli v ruce a pak ho vrátil do kapsy. Páni. Žádná omluva. Ani vysvětlení k zachránění tváře. Jenom zbytečně brutální výpověď.

Joe si v duchu přehrál své poslední rozhovory s Findlayem ve snaze najít něco, co mohl přehlédnout, nějaký náznak stížnosti – ale nic, co by tohle vysvětlovalo. Naopak, Findlay se zdál být s jeho prací spokojený. A Joe si byl jistý, že jeho předběžná analýza bezpečnostních protokolů kon-

---

tejněrové dopravy v Přístavu Los Angeles stojí na pevných základech.

Rozhodně neměl důvod očekávat něco takového.

Když zahnal prvotní šok a zmatek, pohlédl Joe na svoji novou realitu. Zprvčé to znamenalo ztrátu příjmu následovanou ponížením, až bude muset tenhle propadák vysvětlovat při příštím pracovním pohovoru.

To pomyšlení bylo skoro nesnesitelné.

Chtělo se mu zavolat Lindsay, ale proč kazit den i jí?

„Hej, Julie,“ řekl své teď už hodně neklidné dcerce. „Věřila bys tomu? Taťku vyrazili. Po telefonu. Prásk.“

Joe zapnul děcko zpátky do vaku a Julie natáhla ručičku a dotkla se jeho tváře.

„Jsem v pohodě, Julie Anne. Asi bychom měli jít domů. Mám chuť na banánový koktejl. Jak ti to zní?“

Julie vypadala, jako by se měla rozplakat.

Jeho holčička odrážela jeho pocity.

Joe řekl: „No tak, no tak, zlato. Neplakej. Na kachny se přijdeme podívat jindy. V dohledné budoucnosti sem můžeme chodit každý den. Přidám do koktejlu broskve, dobře? Broskve máš ráda.“

„To teda mám,“ řekl Joe svým miminkovským hlasem. Přejel pohledem po parku a pak se s Julií postavil.

„Můžeme, Marto? Hodná holka.“

Border kolie zaštekala a poskočila, tak jí povolil vodítko a vydal se na několik bloků dlouhou cestu domů.

Tou dobou už Joe nemyslel na ovoce, led a jogurt. Myslel na Findlaye a představoval si, jak cpe toho podlého mizeru do mixéru.

Kapitola 3

Toho rána jsem seděla za stolem, zatímco světlo proudilo dovnitř okny z Bryant Street a dopadalo na linoleum v místnosti mužstva.

Můj parťák inspektor Rich Conklin stál vpravo za mnou a velitel detektivů Warren Jacobi se netrpělivě tyčil nad mým levým ramenem.

Jacobi před pár lety schytl dvě kulky do nohy a kyčle a po těch zraněních zestárl. Měl pětadvacet kilo nadváhu, v kloubech mu za chůze praskalo a lupalo a jeho suchý humor ztrpkl.

„Počkej, až to uvidíš,“ zahuhlal, podal mi disk a pak si hlasitě povzdechl, zatímco jsme čekali, až můj líný počítač naběhne.

Zasunula jsem disk do mechaniky. Zabzučelo to a potom se na monitoru objevilo video s datem a časem toho rána. Kamera byla umístěná pod mihotavými pouličními lampami u skoro opuštěného bloku nechvalně známého Tenderloinu. Záznam byl zrnitý, pořízený lacinou bezpečnostní kamerou, jaké se používají spíš jako rekvizita než jako nástroj ke skutečné identifikaci lidí.

„To je Ellis Street,“ řekl Jacobi. „A tohle je to, čemu říkám pól,“ dodal a ukázal prstem jako klobása na tři postavy vstupující do záběru. Ti muži měli na hlavách černé kšiltovky a na sobě modré větrovky s bílými písmeny SFPD na zádech. V ruce drželi automatické pistole a rázně kráčeli k non-stop otevřenému obchodu proplácajícímu šeky se

---

žlutým vývěsním štítem, na kterém stálo KRÁTKODOBÉ PŮJČKY, VYPLÁCENÍ ŠEKŮ.

Napřímila jsem se na židli a pak se otočila k Jacobimu.

Co to sakra je?

„K čertu s těmi parchanty,“ utrousil. „Boxerová, nedá se na tom nic poznat. Nemůžeš to zaostřit?“

„Nic lepšího z toho nedostanu,“ namítla jsem.

Dlouhé zrnité vteřiny jsme sledovali, jak policisté postupují temnou ulicí lemovanou nízkými hranatými domy. Pak se sešli před osvětleným obchodem a jeden po druhém vstoupili dveřmi dovnitř.

Okamžik nato světla v obchodě zhasla. Dveře se otevřely a jeden z „poldů“ vyběhl z obchodu se sportovní taškou pod paží následovaný dalšími dvěma muži, kteří nesli podobné tašky.

Když pak utíkali směrem ke kameře, hledala jsem rysy jejich obličejů, něco, co by se dalo prohnat softwarem na rozeznávání tváří.

Ale ty tváře byly všechny stejné.

Pak mi to došlo. Ti lumpové měli latexové masky, které zcela zakrývaly jejich rysy. Několik vteřin poté, co odešli z obchodu, vyběhli muži v policejních větrovkách ze záběru kamery.

„Proboha,“ utrousil Jacobi. „Povězte mi prosím někdo, že ti chlapi jsou cokoli jiného než poldové.“

Kapitola 4

Z toho, co jsem právě viděla na monitoru, se mi udělalo zle. Stejně jako Jacobi jsem doufala, že jsme se dívali jenom na lupiče se špatným smyslem pro humor, a ne na skutečné policisty dopouštějící se ozbrojeného přepadení.

„Byly tam nějaké oběti?“ zeptala jsem se Jacobiho.

„Jedna,“ odpověděl. „Majitel nechtěl prozradit kombinaci trezoru, dokud ho nerozstříleli na kusy. Než vykřvácel na podlahu, podařilo se mu říct pár slov zdravotníkům. Řekl, že měl v sejfu v podlaze asi šedesát tisíc.“

Conklin hvízdal.

Jacobi pokračoval: „Tohle je druhý takový případ. Před pár dny tři muži v čepicích a větrovkách sanfranciské policie přepadli španělskou samoobsluhu. Mercado. Nikdo nezemřel, ale byla to další velká rána. Nemusím říkat, že ty chlapy musíme zastavit, nebo to schytá každý muž a žena v uniformě, ať si to zaslouží, nebo ne.“

Conklin a já jsme přikývli a Jacobi pokračoval: „Osdělení loupeží na tom už dělá, ale řekl jsem Bradymu, že teď, když máme vraždu, potřebuju, abyste s ním spolupracovali vy dva. Boxerová, znáš se se seržantem Westem, který vede loupeže. Zavolej mu. Ty a Conklin budete dělat s jeho hochy. Tohle je nejdůležitější případ, jaký momentálně máme.“

„Provedeme, šéfe.“

Jacobi vydusal z místnosti mužstva a cestou si pro sebe něco mumlal.

Tou dobou už oddělení loupeží nejspíš pročešávalo Ellis Street a technici rozebírali obchod s názvem KRÁTKO-DOBÉ PŮJČKY, VYPLÁCENÍ ŠEKŮ na kusy. Mohli jsme jen doufat, že se přihlásí nějaký práskač nebo že po sobě tahle skupina profesionálů nechala nějaké stopy.

Zavolala jsem seržantovi Sandymu Westovi, zopakovala Jacobiho instrukce a on mi pak řekl, co o tom případu zatím ví.

„Místo činu je nepřístupné,“ prohlásil. „Technici ho uzavřeli, dokud neskončí, což by mělo být během dneška.“

West mi pověděl, že dostane video z první „Větrovkové loupeže“, ozbrojeného přepadení mercada.

„Je na prokuratuře, ale požádám, aby vám okamžitě poslali kopii.“

Zavolala jsem na administrativní oddělení a řekla si o rozpisu služeb policistů všech šarží v Jižní divizi. Usoudila jsem, že bych mohla aspoň udělat seznam těch, co byli v době obou loupeží mimo službu.

Pro mě otázka číslo jedna zněla: Byli ti lupiči opravdu poldové, nebo jenom darebáci v policejním oblečení? Každopádně ty policejní větrovky lupičům nejspíš poskytly pár vteřin času, než obětem došlo, že byly přepadeny.

Můj ochotný parťák zaběhl pro burritos k snídani a já v kuchyňce uvařila čerstvou kávu. Pak jsme se usadili ke svému stolům sraženým k sobě, připravení pustit se do vyšetřování od stolu.

Kapitola 5

Několik hodin poté, co jsem mluvila se seržantem Westem, jsme s Conklinem stále čekali, až nám z úřadu okresního prokurátora pošlou video z první známé loupeže „Poldů ve větrovkách“. Podívala jsem se na hodinky. Pořád bych to mohla stihnout. Pověděla jsem svému parťákovi, že budu za dvě hodiny zpátky.

„Mám rande a nemůžu přijít pozdě.“

Richie otevřel zásuvku stolu, vytáhl úzký balíček v dárkovém papíru s mašlí a přáním a podal mi ho.

„Tohle je pro Claire. Zkus mi přinést kousek dortu.“ Vítezně se usmál. Je to pohledný chlapík, kterému se nějak podařilo ubránit se marnivosti.

Vzala jsem ten dárek spolu s tím, který jsem měla uložený ve své horní zásuvce, a pak jsem vyjela s autem z parkoviště na druhé straně ulice. O dvě klikaté ulice a deset minut později jsem zaparkovala svůj starý Ford Explorer u chodníku před Bay Clubem. Na palubní desku jsem položila svůj průkaz. Pak jsem zašla za roh a vstoupila do Marlowe, báječné restaurace sídlící v cihlovém domě s velkými okny, do jejichž skel byly vyryté citáty o víně a jídle.

Nahlédla jsem dovnitř a uviděla Yuki a Claire sedící u zadního stolu pro čtyři. Vypadaly zabrané do hovoru a podle výrazu jejich tváří obhajovaly protichůdné názory. Prošla jsem dveřmi do světlého prostoru v industriálním slohu a Yuki mě okamžitě zahlédla. Skoro to vypadalo, jako by doufala, že ji zachráním.

Zavolala na mě přes hlasitý hovor, který se odrazil od povrchů z kachlíků a oceli: „Lindsay, tady jsme.“

Zamířila jsem ke svým kamarádkám a Claire vstala, abychom se mohly obejmout. Vypadala skvěle. Na sobě měla černé kalhoty a svetr s výstřihem do věčka. Na krku jí visel diamantový přívěsek ve tvaru motýla. Claire se obvykle snaží shodit pár kilo, ale mně připadala vždycky dokonalá.

„Mám tě ráda, Motýlku,“ řekla jsem. „Všechno nejlepší k narozeninám, kámoško.“

Zasmála se. „Taky tě mám ráda, Linds.“

Opětovala mé objetí a já se posadila na židli naproti ní a vedle Yuki. Yuki je drobná a toho večera měla na sobě modrý kostým se smetanovou hedvábnou blůzou, na jejíž límeček spadaly její lesklé černé vlasy. Kolem krku měla šňůru bledě růžových korálů. Když jsem Yuki viděla před týdnem, vypadala o něco spokojeněji než teď.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Nic mi není,“ odpověděla.

Objaly jsme se a já si sotva stačila přehodit sako přes opěradlo židle, když ke stolu připlula Cindy zářící jako růže za rozbřesku.

Následovala další objetí a polibky a Cindy přidala dárek na rostoucí hromádku blyskavého papíru s mašlí uprostřed stolu. Plácly jsme si a já zamávala na číšníka.

Měla jsem chuť na místní specialitu: hamburger s hovězím Niman Ranch obložený karamelizovanou cibulkou, slaninou, sýrem a omáčkou aioli, vložený mezi poloviny horké housky s máslem. A hranolky k němu. A ještě víc než na tu pochoutku jsem se těšila na posezení s kamarádkami.

Byla to Cindy, kdo naši skupinku pojmenoval „Ženský vyšetřovací klub“. Byl to vlastně žert s reálným základem, protože jsme se všechny čtyři ve svých zaměstnáních zabývaly tématem vraždy: já na oddělení vražd, Claire v pozici policejní lékařky, Yuki jako stoupající hvězda na úřadu

---

okresního prokurátora a Cindy Thomasová coby špičková reportérka soudní rubriky v *Chronicle*.

Cindy byla nově také spisovatelka. Její kniha z oblasti literatury faktu *Fishova dívka – skutečný příběh lásky a sériových vražd* byla založená na případu, na kterém jsem pracovala já s Conklinem a v němž figurovali dva vrazi, které jsme obě moc dobře znaly. Cindy ten případ sledovala a pomohla ty vrahy dopadnout.

Její kniha měla vyjít koncem týdne. Věděla jsem celkem přesně, proč Cindy tak září.

Když jsme si u číšníka objednali pití a oběd, ozvala se Claire: „Yuki chce seknout s prací.“

„Ani náhodou!“ vyhrkly jsme já a Cindy současně.

„Uvažuju o tom,“ řekla Yuki. „Jenom *uvažuju*. Je to jen takový nápad, víte? Vy jste hrozný.“

Cindy se do toho vložila, jak jsem očekávala.

„Ach můj bože. Bylo mi jasné, co se s tebou děje. Jsi *těhotná*.“

Yuki si vzala mého šéfa, náročného, ale férového poručíka Jacksona Bradyho, a byli spolu teprve tři *měsíce*. Ještě jsem nestačila vstřebat novinu, že Yuki a Brady budou mít dítě, a Yuki už Cindy odpovídala svým typickým kulometným stylem.

„Ne, ne, *ne*. Nejsem *těhotná*, ale jestli vám to všem nevadí, měli bychom si *hned* objednat, protože za hodinu musím být u sepisování výpovědi...“

A v tom mi zazvonil mobil.

Podívala jsem se na displej, zatímco mě všechny probodávaly očima. Pro svoje uzavřené schůzky jsme měly jedno pravidlo: žádné telefony.

„Promiňte,“ omluvila jsem se. „Musím to vzít.“

A vzala jsem to.

Kapitola 6

Nechala jsem kamarádky sedět a našla si výklenek, kde jsem mohla mluvit v soukromí.

„Co se děje?“ zeptala jsem se poručíka Bradyho.

„Mrtvola na rohu Čtyřiadvacáté a Balmy Alley,“ sdělil. „Potřebuju, abyste s Conklinem provedli předběžné ohledání. Uzavřete místo činu a sed'te tam, dokud vás nevystřídají. Jacobi chce, abyste s Conklinem dělali jenom na těch lupičích ve větrovkách, na ničem jiném.“

Vrátila jsem se ke kamarádkám.

„Je mi líto, holky,“ řekla jsem. „To byl šéf. Musím jít.“

Yuki v zoufalství vyhodila ubrousek do vzduchu.

Cindy řekla: „Co mi můžeš povědět?“

Můžete dostat reportéra z *Chronicle*, ale nemůžete dostat reportéra ze Cindy.

„Nic,“ odpověděla jsem. „Nemůžu ti povědět ani jedinou drobnost.“

„Kolikrát ti ještě musím dokázat, že jsem důvěryhodná?“ zeptala se Cindy. „Navíc mi něco dlužíš.“

Cindy měla vlastně pravdu. V obojím. Důvěřovala jsem jí. A před pár měsíci mi zachránila život.

„Stejně ti nemůžu nic říct. Ani slovo.“

Popadla jsem sako a už jsem si ho chtěla obléknout, když Claire pronesla: „Nemůžu uvěřit, že se tohle děje zase.“

Výraz v její tváři mě zarazil. Byla naštvaná. Hodně.

„Co se děje zase?“ zeptala jsem se jí.

„Tohle je skoro přesně totéž, co se stalo na moje narozeniny vloni,“ řekla Claire. „A rok předtím.“

„Jsi si jistá?“

„To jsem, zatraceně. I když si vybavuju, že vloni jsme vlastně snědly většinu oběda, než jsi vystřelila od stolu. Zapátrej v paměti, Lindsay. Kdy jsi mě naposledy viděla sfouknout svíčky?“

„Moc se omlouvám, ale z tohohle se nevyvléknu. Vynahradím ti to, Claire. Vám všem. Včetně sebe. Čestné slovo.“

Ještě jednou jsem se omluvila, poslala jim všem polibky a vyběhla z restaurace. Z ulice jsem zavolala Richimu Conklinovi, a zatímco jsem kráčela k autu, řekla jsem: „Za deset minut tam budu.“

„Já taky.“

Motor naskočil napoprvé. Vyjela jsem od chodníku a naměřovala explorer k té rušné křižovatce v Mission.

Kapitola 7

Na rohu 24. ulice a Balmy Alley to vypadalo jako při řetězové havárii na dálnici.

Napočítala jsem tři chvatně zaparkovaná policejní auta a další příjíždělo za mnou. Obě ulice byly uzavřené, takže se provoz hromadil v jediném volném pruhu 24. ulice. Chodci se tísnili u policejní pásky s mobily v rukou a zjevně neměli nic jiného na práci než zírat na zakrvácenou mrtvolu na přechodu.

Zaparkovala jsem na chodníku, vzala z přihrádky svůj kompaktní nikon a našla Conklina, který mluvil s mladým policistou. Představil mi strážníka Martina Einhorna, zeleňáče, který vypisoval pokuty za parkování, když k tomu incidentu došlo.

Einhornovy černé oči přeskakovaly mezi Conklinem a mnou, zatímco nás provádl po místě činu. Uniformu měl propocenou a drmolil vysokým hlasem. Nejspíš ještě nikdy neviděl mrtvolu a teď byl takhle blízko skutečné vraždě.

Řekl: „Dával jsem lístek za stěrač tamhleté červené mazdy. Oběť přecházela ulici. Spolu s ní tam přecházela spousta dalších lidí, oběma směry. Většinou turisté,“ chrлил ze sebe a ukazoval bradou zhruba ve směru místního turistického lákadla – pestrobarevných nástěnných maleb protestujících proti porušování lidských práv v uplynulých padesáti letech.

„Ten útok jsem neviděl,“ řekl nováček. „Slyšel jsem křik, a když se všichni rozprchlí, uviděl jsem ji.“ Na chvílku se odmlčel, aby se uklidnil, a pak pokračoval.

„Nahlásil jsem to a záchranka přijela snad za minutu. Konstatovali, že oběť je mrtvá, a já jim řekl, aby nechali její tělo ležet. Že je to místo činu.“

„Správně,“ pochválila jsem ho.

Einhorn přikývl a dodal, že první policejní vůz dorazil po pěti minutách a policisté natáhli pásku. „Sepsali jsme tolik jmen, kolik se dalo, ale lidé se odsud snažili zmizet a my neměli dost lidí, abychom je zadrželi. Zůstali tady tihle dva svědkové. Pan a paní Waltonovi, přímo tamhle. Paní Waltonová útok viděla.“

Zatímco Conklin přistoupil k páru stojícímu před trafikou, já nafotografovala celé místo činu a soustředila se na ležící tělo ve vztahu k autům, budovám a lidem. Pak jsem podlela pásku a identifikovala se policistům, kteří střežili tělo i scénu.

Jeden z poldů řekl: „Tudy, seržantko. Pozor na krev.“

„Vidím ji,“ namítla jsem.

Natáhla jsem si rukavice a přistoupila blíž, abych si oběť dobře prohlédla.

Kapitola 8

Byl to hrozný pohled.

Ta mrtvá žena ležela na boku. Byla to běloška, měla hnědé vlasy po ramena a mohlo jí být okolo padesáti.

Dbala na svůj vzhled a měla na sobě drahé oblečení: rozeprnutý hnědý přšiplášť přes běžovou úpletovou tuniku nasáklou krví. Zdrojem krváčení se zdál být dlouhý řez skrz oblečení vedený od podbřišku k hrudnímu koši, který pravděpodobně vyžadoval sílu, odhodlání a dlouhý, ostrý nůž.

Oběť rychle vykrvácela. Možná si ani nestihla uvědomit, co se jí stalo.

Namířila jsem fotoaparát na tu nápadnou ránu. Pak jsem pořídila detailní záběry rukou oběti – neměla snubní prsten –, jejího obličej a nohou v punčochách, které ležely jako ryby vyplavené na břeh tam, kde se jí při pádu vyzuly boty.

Vedle ní ležela pravá a drahá kabelka Louis Vuitton. Otevřela jsem ji a vyfotografovala obsah: pár kvalitních běžec-kých bot, make-up, pouzdro na sluneční brýle Jimmy Choo, román v měkkých deskách a koženou peněženku, hnědou a kvalitní.

Když jsem peněženku otevřela, zjistila jsem, že se oběť jmenuje Tina Strichlerová. Její řidičský průkaz mi prozradil, že jí bylo padesát dva a bydlela asi šest bloků od místa úmrtí. Strichlerová měla celý svazek kreditních karet a vizitek, které ji identifikovaly jako psychiatricku. Měla také účtenky od různých nákupů a dvě stě dvacet dolarů v hotovosti.

Nařukala jsem jméno Strichlerové do mobilní aplikace propojené s databází SFPD – a nic se neobjevilo. Což mě ne-

---

překvapilo. Zatím jsem neměla nic, co by vysvětlovalo, proč byla tato movitá žena napadena, ale ne oloupena. Někdo ji probodl za denního světla v rušné ulici, kde byly všemi směry namířené fotoaparáty v mobilech.

Obešla jsem tělo a vyfotila si dav na chodníku pro případ, že by ten, kdo tu ženu zabil, sledoval aktivitu na místě činu.

Conklin přišel ke mně, shrnul výpověď svědkyně a zároveň mi ukázal, odkud oběť přišla.

„Waltonovi přecházeli Balmy Alley proti oběti,“ řekl. „Paní Waltonová si vraha nevšimla, dokud nevymrštil ruku k břichu oběti. Viděla jen bělocha středního vzrůstu v černé bundě, kabátu nebo košili nezastrčené do kalhot. *Mysli si*, že měl hnědé vlasy.“

Conklin se tvářil zoufale a já se cítila stejně. Tolik párů očí, a jeden ze dvou svědků neviděl skoro nic.

Můj parťák pokračoval: „Po útoku šel pachatel dál a zmizel v davu. Pan Walton nic z toho neviděl. Šel ke své ženě, když začala křičet. Pak vypukl chaos, jako když se splaší stádo.“

Dorazilo neoznačené auto a z něj vystoupili dva muži z našeho oddělení: Fred Michaels a Alex Wang, dva nováčci, které přijal Brady.

Conklin a já jsme je přivítali a podělili se s nimi o všechno, co jsme o tom zločinu věděli. Já jim pověděla, že jim pošlu zprávu a své fotografie, jakmile se vrátím do Baráku. A pak jsem zdráhavě předala případ našim novým kolegům.

Na Conklina a mě čekala na stolech naše vlastní hrozná vražda. Vrátili jsme se každý ke svému autu a rozjeli se zpátky do kanceláře. Když jsem odbočovala do Bryant Street, něco mi došlo. Ta vzpomínka mě zasáhla jako políček.

Claire měla *pravdu*.

Skutečně došlo v předchozích dvou letech k vraždám právě na její narozeniny. A ty případy se nepodařilo vyřešit.

Kapitola 9

Když ten mizerný den konečně skončil a já prošla dveřmi našeho bytu, Marta mi přiběhla naproti, vrtěla ocasem a vzrušeně kňučela svou píseň na uvítanou. Objala jsem ji, zvedla ji za přední tlapy a zatančila s ní několik kroků. Pak jsem zavolala na Joea.

On zavolal zpátky.

„*Koupu Julii.*“

Tak dobře.

Pověsila jsem sako na věšák, skopla boty a zamkla pistoli do skříňky. Došla jsem s Martou do kuchyňského kouta našeho vzdušného bytu, kam jsem se nastěhovala k Joeovi jako jeho nevěsta. Rok nato jsem tady porodila Julii během výpadku proudu za bouřlivé noci, když byl Joe mimo město.

Bylo to číslo jedna na seznamu mých nejpamátnejších nocí v životě.

Dala jsem Martě do misky večeři a pak nalila dvě sklenky vychlazeného chardonnay. Pak jsem s Martou v patách šla do koupelny.

Zaklepala jsem, otevřela dveře a uviděla dva lidi, které mám nejradši. Úsměv se mi roztáhl od ucha k uchu.

„*Júúú,*“ zavrkala jsem. „*To se podívejme, jak je roztomilá a čistá.*“

Sklonila jsem se a políbila Joea, který klečel vedle vany. Julie se rozzářila jako sluníčko, natáhla ke mně ručičky a zapíštěla. Postavila jsem skleničky s vínem na toaletní stolek. Pak jsem Julii políbila ruku a žertovně jí zafrkala do dlaně.

Podala jsem Joeovi růžový ručník s vyšitým nápisem „Naše holčička“.

Chápu, že čerství rodiče bývají trochu praštění, ale ten ručník byl *dárek*.

„Taky se potřebuju vykoupat,“ řekla jsem, když Joe zvedl mokré miminko do svého náručí.

„Tak do toho,“ pronesl můj pohledný a většinou úžasný manžel. „Vyhovuje ti Pizza Pronto? Zavolám jim kvůli objednávkce.“

„Super,“ namítla jsem. „Klobása, houby a cibule, dobře?“

„Zapomněla jsi na papričky.“

„Ty taky.“

Pizza dorazila pronto.

Zatímco jsme do sebe špinavými prsty cpali večeri, pověděla jsem Joeovi o „Poldech ve větrovkách“, a když byla krabice v odpadcích, holčička spala a Joe pracoval ve své kanceláři alias náhradní ložnici, vzala jsem si notebook do obývacího pokoje a zabrala vekou koženou pohovku.

Pracovala jsem na případu „Poldů ve větrovkách“, ale zjistila jsem, že nemohu přestat myslet na Tinu Strichlerovou, tu cvokačku, kterou někdo zapíchl na ulici.

Tedž, když jsem měla plný žaludek a trochu volného času, odhodlala jsem se podívat na vraždy, které se odehrály o předchozích dvou Claiřiných narozeninách.

Byla jsem si skoro jistá, že jde o nevyřešené případy, které nějak propadly sítem.

Kapitola 10

Můj manžel stál za mnou a masíroval mi ztuhlé svaly na krku.

„Ach, myslím, že se mi líbí pracovat doma,“ řekla jsem.

„No ano, jsem ten proslulý muž s pomalýma rukama.“

Zasmála jsem se. „To tedy jsi.“

„Ještě víno?“

„Ne, díky. Mám dost.“

„Tak dobře,“ řekl a silně mi stiskl ramena. „Půjdeme se s Martou proběhnout.“

„Počkám na tebe.“

Jakmile Joe s Martou odešli z bytu, zašla jsem se podívat na naši malou a pak se vrátila k práci.

Nařukala jsem heslo a otevřela databázi případů SFPD, abych spustila vyhledávání. Index spisů byl víc než jen seznam obětí, každý případ byl označený datem a poznámkou, jestli je aktivní, uzavřený nebo odložený. Pod jménem oběti bylo uvedené jméno hlavního vyšetřovatele.

Protože jsem hledala vraždy s konkrétním datem, netrvalo mi dlouho najít ty dvě ženy zavražděné na Claiřiny narozeniny. Hleděla jsem na ta jména a vybavovala si okolnosti.

Stejně jako dnes mě odvolali od stolu na místo činu, protože jsem nevyšší šarže ve službě a nacházela jsem se neda-leko místa, kde se tělo našlo.

Rozklikla jsem si nejstarší z těch dvou nevyřešených případů.

Před dvěma lety byla žena jménem Catherine Hayesová zavražděna před kavárnou svého otce na Nob Hill. Hayesová, která přes den pracovala v otcově podniku, chodila do večerních kurzů účetnictví a finančního poradenství. Toho dvanáctého května kouřila venku a přitom telefonovala s kamarádkou, když ji někdo bodl do zad. Pak jí pachatel prořízl hrdlo.

Nenašli se žádní svědci a ta kamarádka, co byla s Hayesovou na telefonu, slyšela jenom výkřik oběti. Vrah Hayesovou neoloupil. Nůž si odnesl a nic po sobě nenechal – žádnou zprávu, DNA ani kožní buňky pod nehty oběti. Stopy nebyly skoro žádné a nic dalšího se nezjistilo. Catherine Hayesová po sobě zanechala zdrcenou rodinu a přátele a její otevřený spis pořád naháněl strach.

Stejně tak spis Yolandy Pirrové, básnířky, která se zúčastnila posledního ročníku dvanáctikilometrového běhu „Z Bay do Brakers“, velmi populárního závodu, který se koná každoročně už přes sto let. Mnoho běžců má na sobě kostýmy, někteří dokonce běží nazí nebo se převléknou za ryby a utíkají pozpátku, jako by plavali proti proudu. Představte si to.

Tělo paní Pirrové se našlo den po závodě v hustém křoví na konci trati. Měla na sobě běžecký oděv, tedy nic, čím by vynikala.

Pirrová měla mnohočetné bodné rány, z nichž každá mohla být smrtelná. Její zdrcený manžel a blízcí vypověděli, že neměla žádné nepřátele. Psala básně, pracovala jako dobrovolnice v komunitním parku a ráda běhala.

Neznala Catherine Hayesovou a ty dvě ženy neměly žádné společné přátele, příbuzné ani známé. Severní divize, pod kterou případ spadal, neměla *žádné* podezřelé ani svědky a zároveň měla desetitisíce podezřelých, kteří se závodů zúčastnili nebo ho sledovali podél trati. A tak, beze stopy, případ Yolandy Pirrové vychladl.

Případ Pirrové mi hodně připomínal Strichlerovou.

Spousta lidí v davu, ale žádní svědci.

Včetně Tiny Strichlerové byly všechny tři oběti zabitě na Clairřiny narozeniny. Atraktivní bělošky mezi čtyřiatřiceti a dvaapadesáti lety žily v hustě obydlené oblasti pět kilometrů od sebe.

Spojovalo je něco?

No ano. *Všechny byly zavražděny nožem.*

Zírala jsem do prázdna za notebook a pátrala v paměti po čemkoli kromě data, kdy byly zabity, co by spojovalo úmrtí těch tří žen, když mě někdo políbil na spánek.

Zvedla jsem ruce, jako to dělá Julie, a Joe mi věnoval široký úsměv a další polibek. Obešel pohovku a posadil se vedle mě.

„Co to děláš?“ zeptal se.

„Čmuchám okolo několika starých vychladlých případů.“

„Fakt? A proč?“

Všechno jsem mu o tom pověděla.

Kapitola 11

Oči se mi otevřely ve čtvrt na čtyři. Možná jsem po té kořeněné pizze měla zlý sen. Nebo jsem třeba jenom vycítila, že Joe leží vedle mě s otevřenýma očima.

Tak či tak jsem věděla, že je něco *špatně*.

Překulila jsem se tváří ke svému manželovi a položila mu ruku na paži.

„Joe? Není ti nic?“

Povzdechl si tak zhluboka, až skoro zavlály záclony na oknech. Něco mu nedalo spát, ale co? Rychle jsem si prošla náš společný večer a zjistila, že až na to, že jsem se ho zeptala „Jaký jsi měl den?“, na což odpověděl „Ušlo to“, jsme se bavili jen *o mém* případu a *o mně*.

Cítila jsem se hrozně provinile.

Trochu jsem zatřásla jeho paží.

„Joe? Co se děje?“

„Nechtěl jsem tě probudit,“ řekl.

„Neprobudil jsi mě. Co se stalo?“

Joe si znovu povzdechl, pak si naklepal polštář, narovnal deku a napil se vody.

Potom spustil: „To Brooks Findlay, ten malý hajzl. Vyrazil mě. *Tohle* jsem fakt nečekal.“

„Cože? Ale proč?“

„Vlastně mi to ani nijak nevysvětlil. Jenom změna kurzu, bla bla. Což byla lež. ‚Končíte. Šek máte v poště.‘“

Ta zpráva mě šokovala a zároveň mě rozčílilo, jak bezcitně se Findlay Joea zbavil – a nejen proto, že to, co ublíží Joeovi, ublíží i mně. Říkám to proto, že Joe byl u FBI a pak

---

zástupce ředitele Úřadu pro národní bezpečnost. Jeho znalosti jsou nedocenitelné, má skvělé vystupování a bezkonkurenční doporučení z Washingtonu. Zabezpečení přístavů je jeho specialita.

Na druhou stranu Brooks Findlay odešel z ekonomické školy pracovat do kanceláře v Los Angeles. To, že najal Joea, byl podle mého názoru vrchol Findlayovy kariéry. Možná se mu nelíbilo stát v Joeově stínu.

„Nemůžu tomu *uvěřit*, Joe. On tě úplně vyšachoval?“

„Nemám tušení. Kdybych něco zvorál, Findlay by mi moc rád řekl co, kdy a jak. Takže to musí být tím, že mě Findlay nemá rád. Nebo mě nemá rád někdo nad Findlayem. Smrdí to. Ale na tom už vlastně nezáleží.“

„Proč ne?“ zeptala jsem se.

„Protože se nechystám do důchodu. Najdu si něco lepšího, ale nejdřív musím pořádně zavřít jednu dveře, než otevřu další.“

Joe popadl mobil a stiskl několik tlačítek.

Proboha. Bylo pořád teprve půl třetí ráno. Uslyšela jsem praskající hlas na druhém konci. Můj manžel řekl: „Brooksi, tady Joe Molinari. Poslechněte, dnes ráno jste mi zavěsil a nedal mi šanci si s vámi promluvit. V tom projektu jsem dosáhl průlomu. Jo. Velkého. Našel jsem klíč k celé té zatracené hádance.“

Ale vy jste mi připomněl, že máme dohodu o mlčenlivosti, takže jsem tu práci smazal. Jen klid. Vyčistil jsem disk. Ta data jsou neobnovitelná. Nikdo je nikdy neuvidí.“

Z telefonu jsem uslyšela kníkové námitky, ale slova jsem nerozeznala.

„Ne, ne. To je všechno. Chtěl jsem vám jenom povědět, že si nemusíte dělat starosti. Je to, jako by to nikdy neexistovalo. Spěte klidně.“

Joe ukončil hovor a dodal: „Ty malý parchante.“

Po tváři se mu rozlil ďábelský úsměv. „To bylo k nezaplacení,“ řekl pak, rozesmál se a já se přidala. Potom vypnul na mobilu vyzvánění a lehl si zpátky vedle mě.

Představila jsem si, jak Findlay kleje, snaží se dovolat zpátky, spadne mu to do hlasové schránky a nikam se nedostane.

Usnula jsem manželovi v náručí, a když jsem se probudila, Joe byl v kuchyni s Julií a Martou a dělal jablečné lívance.

Byl to chutný začátek toho, z čeho se vyklubal hodně nepříjemný den.

Kapitola 12

Když Yuki parkovala auto na rozlehlém venkovním parkovišti u Fort Mason Center, potýkala se se zásadním problémem: v deset jí čekal přijímací pohovor v Lize obhájců, a přestože oni zavolali *jí*, dělalo se jí špatně od žaludku od okamžiku, kdy se s nimi rozhodla promluvit.

Hlavním důvodem její nevolnosti bylo to, že měla ráda svoji práci a svého šéfa Leonarda „Červeného psa“ Parisiho, který byl jejím největším příznivcem. Ani jemu, ani nikomu jinému v kanceláři se nezmínila, že uvažuje o změně. Proto jí ten pracovní pohovor připadal jako zrada.

A stejný problém byl i v tom, že o tom pohovoru nepověděla Bradymu. Její manžel byl rozhodný a tvrdohlavý a ona se chtěla rozhodnout sama, než jí k tomu Brady řekne své. A byla si celkem jistá, že jí řekne, aby tu práci nebrala.

Yuki hleděla na vždycky úžasný panoramatický výhled na most klenoucí se přes třpytivou zátoku. Pak zamkla auto a přešla parkoviště k chodníku vedoucímu podél jednoho z bývalých kasárenských baráků pevnosti. Minula několik stejných rezatých dveří, než došla k jednomu označeným nápisem LIGA OBHÁJCŮ.

Yuki vstoupila do kanceláře, představila se mladé ženě za obyčejným dřevěným stolem, vzala si z mísy zabalenou mentolku a posadila se na jednu ze šesti stejných dřevěných židlí. Až na recepční byla Yuki v té malé, nevyzdobené, skoro zašlé místnosti sama.

Nemohla se ubránit srovnání toho zastrčeného místa s úřadem okresního prokurátora v Budově spravedlnosti. Tam

---

byla jedním ze stovek právníků a policistů pracujících celé dny a většinu nocí a víkendů na obou stranách kriminálních případů. Úřad okresního prokurátora ji nabíjel energií, zkoušel ji a nořil do srdce sanfranciského justičního systému, kde se konečně začala prosazovat.

A jak o tom všem přemýšlela, začala znovu žasnout nad tím, co proboha dělá *tady*. Ale ona to vlastně věděla.

Jednou z věcí, které tížily její svědomí, bylo vědomí, že lidé s penězi dostanou mnohem lepší zastoupení u soudu než ti bez nich. Skoro každý den vyjde po dlouhých dvaceti letech z vězení nějaký chudák zastupovaný přepracovaným veřejným obhájcem s čerstvým diplomem, protože testy DNA prokázaly, že byl nevinný.

Yuki nemohla ignorovat svůj pocit, že dvoustupňová spravedlnost prostě není *spravedlivá*.

Už docela dlouho si myslela, že by s tou nerovností možná měla něco *dělat*, když jí minulý měsíc zavolal Zak Young z Ligy obhájců.

Young řekl: „Slyšel jsem, jaká jste bojovnice, paní Castellánová. Myslím, že bychom si měli promluvit.“

Bylo za deset minut deset, a tak Yuki využila těch několik minut ticha k tomu, aby si zopakovala, co ví o této neziskové nadaci sponzorované nějakým utajeným bohatým filantropem. A vzpomněla si na radu člověka z jedné personální agentury, kterou se řídila od doby, kdy hledala svoji první práci.

Získej pracovní nabídku. Odmítnout ji můžeš vždycky.

Recepční na stole zabzučel telefon.

Mladá žena ho zvedla a řekla: „Paní Castellánová? Mohu vás teď odvést za panem Youngem.“

Přišel čas se předvést.

Kapitola 13

Yuki si dlouhovlasého pana Younga dobře prohlédla, když vstával od stolu, aby ji přivítal. Táhlo mu na třicet a byl neformálně oblečený do béžového bavlněného pulovru a džínů. Měl snubní prsten a pevný stisk a na zdi nenápadně visel jeho diplom z práv na Harvardu, skoro zakrytý věšákem na klobouky.

Rozhodně vypadal na liberála a dobrodince a Yuki se opravdu hned zalíbil.

Vyměnili si společenské fráze a pan Young řekl: „Říkejte mi prosím Zaku. Díky, že jste přišla. Posadte se.“

„Už dlouho jsem nedělala pohovor, Zaku. Ale vím, co je Liga obhájců a co tady děláte. Musím říct, že mě to zaujalo.“

„Zaujala vás příležitost pracovat od nevidím do nevidím za málo peněz ve špinavé kanceláři? Tahle věta se mi vždycky osvědčila jako náborový slogan.“

Yuki se zasmála. „Moje současná práce mi vlastně poskytuje pár stejných benefitů.“

Young se usmál a řekl: „Máme několik požitků, o kterých vám řeknu někdy jindy, ale nejdřív si promluvíme o vás. Četl jsem váš životopis a mám pár otázek.“

„Dobře, jen do mě,“ souhlasila Yuki.

A potom byl smích ten tam a začal *skutečný* pohovor. Zak Young se jí vyptával na její první práci v podnikovém právu, důvod, proč nastoupila do úřadu okresního prokurátora, a pak začal probírat případy, na kterých pracovala od svého nástupu na prokuraturu.

V prvních třech letech Yuki skoro všechny své případy prohrála a zdálo se, že Zak Young zná každý z nich tak dobře, jako by tehdy seděl v soudní síni. Ptal se jí na každou špatnou zahajovací řeč, každou promarněnou příležitost, každý případ, kdy ji obhájce přemohl díky svým větším zkušenostem s procesním řízením.

No ano, v některých případech byla poražena na hlavu, ale podílely se na tom obvyklé faktory: špatná policejní práce, svědek, který změnil výpověď, obžalovaný, který spáchal sebevraždu dřív, než Yuki stihla pronést závěrečnou řeč. Depresivní rozsudky typu „nevinný“ ji jen pobízely, aby přitvrdila. Což také udělala.

A teď seděla tady a musela obhajovat svůj celkem ubohý poměr vítězství a porážek před mužem, kterého neznala a který jí možná nabídne, ale možná taky nenabídne práci, kterou nezbytně nepotřebovala.

Když se Zak Young pustil do neslavně proslulého případu střelce na trajektu Del Norte, kde obžalovaný zabil čtyři lidi a byl shledán duševně nemocným, měla toho Yuki dost.

Podle všeho *byl* ten střelec šílený.

Ale ona ho *musela* obžalovat z několikanásobné vraždy. To byla její práce.

Takže se přinutila k úsměvu a řekla tomu esu před sebou: „Víte, Zaku, vždycky jsem dělala, co jsem mohla, a několikrát mě povýšili. Opravdu nechápu, proč jste mě chtěl vidět. Pozval jste mě sem jen proto, abyste mi ukázal, co jsem udělala špatně?“

„Vůbec ne. Potřeboval jsem si poslechnout váš názor na ty případy, protože my jsme *pokaždé* v nevýhodě. Jak by se vám líbilo obhajovat chudé, bezmocné a nešťastné?“

„Já nevím,“ řekla Yuki a opustila svůj plán získat nabídku práce s vědomím, že když ji nebude chtít, může ji odmítnout.

„Tak zkusíme, jestli by vás zaujalo tohle, Yuki,“ navrhl Zak. „Máme tady případ, který zoufale potřebuje obhájce. Ta oběť byla zatčena před fetišáckým doupětem, kde někdo

---

postřílel několik dealerů. Dotyčný utíkal. Měl zbraň. Poldové měli důvod ho zatknout, ale tomu klukovi bylo šestnáct, měl nízké IQ a jeho rodiče tam z nějakého důvodu nebyli. Ačkoli tvrdil, že tu pistoli našel a není jeho, poldové ho přinutili, aby se vzdal svých práv, a pak ho zmáčkli, dokud se nepřiznal.

Zatímco ten chudák trouba čekal na proces, někdo ho asi týden po zatčení ve vězení zabil. Kdyby šel před soud, možná by se prokázala jeho nevina, a já opravdu věřím, že byl nevinný. Myslím si, že z něho oběť udělali ti poldové, kteří ho vyslýchali, a že vůbec neměl jít do vězení.

„O něco vás požádám, Yuki. Nechte si to přes noc projít hlavou a uvidíte, jaký z toho budete mít zítra ráno pocit. Jste první, koho jsem na tu práci vybral, ale mluvím ještě s někým jiným a potřebuju někoho najmout hned.

Takže mi zavolejte tak jako tak, dobře?“

Kapitola 14

Yuki ležela v posteli s otevřenýma očima od čtyř, kdy Brady vstal a narážel do nábytku, jak se snažil potmě obléknout.

„Můžeš si rozsvítit,“ řekla.

„Jsem v pohodě. Moje ponožky. Nepoznám, jestli jsou modré, nebo černé, ani když je rozsvíceno.“

Došel ke straně postele, sedl si a políbil svou ženu.

„Proč vstáváš?“ zeptala se ho.

„Někdo vystřílel drogovou laboratoř. Klidně spi. Zavolám ti později.“

Později by mohlo být moc pozdě, pomyslela si Yuki. Brady si zkontroloval zbraň a připnul si podpažní pouzdro.

„Brady?“

„No?“

„Pojď sem na moment.“

Vrátil se k posteli, zůstal stát nad ní a zapínal si větrovku.

„Musím ti povědět něco velkého,“ řekla. „Chystám se odejít z prokuratury.“

„Cože? Yuki, o čem to mluvíš?“

„Dostala jsem pracovní nabídku od neziskovky. Ligy obhájců. Neposkvrněná pověst. Budu brát stejně, neboj. Ale budu hájit lidi, kteří si nemohou dovolit přiměřenou obhajobu. Už pro mě mají případ.“

„Nemůžeme si o tom promluvit později?“ navrhl Brady. Odpojil mobil z nabíječky a strčil si ho do kapsy.

„Jasně. Můžeme si o tom promluvit,“ řekla. „Ale musím dát Lize obhájců odpověď.“

„Dneska?“

„Ano. A musím to říct Parisimu, než to přijmu, a on kve-
čeru odjíždí z města.“

Brady si vzal z prádelníku peněženku a strčil si ji do zadní kapsy. Pohyboval se trhaně a chaoticky. Yuki z jeho řeči těla vyčetla, že zpracovává něco, co se mu moc nelíbí. Věděla, že si to mizerně načasovala.

„To zní, jako by ses už rozhodla.“

„Bylo to náhlé. Včera jsem se sešla s jejich ředitelem a chtěla jsem si tu nabídku rozmyslet přes noc.“

„Díky za důvěru.“

Yuki svěřila Bradymu svůj život. Tohle nebylo o důvěře v Bradyho.

„Dobře,“ řekl po pěti nebo šesti vteřinách ticha. „Asi bys měla dělat, co chceš. Doufám, že nám to oběma bude vyhovovat.“

„Brady? Prosím, nebuď takový.“

„Už na mě čekají, zlato. Uvidíme se později.“

Poslouchala, jak odchází z bytu, zabouchává za sebou dveře, zamyká. A v hlavě se jí ozval hlas její mrtvé matky.

„*Ranila jsi manželovu hrdost, Yuki. Proč ses ho nezeptala, jestli ten krok schvaluje?*“

Nemusela matce odpovídat. Měla pocit vzdoru vyvolaný vědomím, že by jí Brady novou práci opravdu rozmlouval. Ano, měl by pádný argument. Řekl by, že je pro ni lepší pracovat v Baráku, být mu nablízku.

Jako celoživotní polda by jí trpělivě vysvětlil, že je pro ni dobré být součástí městské správy, kde má zajištěnou práci, kde může udělat kariéru, získat si pověst a zajistit si dobrý důchod. Byl by řekl, že bude trávit v práci mnoho hodin, ale budou předvídatelné. A argumentoval by tím, že o ni bude mít starost, až bude pracovat v nebezpečných částech města.

A v tom všem by měl pravdu.

Ale zároveň by se mýlil.